

ΕΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Α.

Τὸ βαγόνιον ἦτο πλήρες ἀπὸ τῆς Κάννας καὶ ἐντεύθεν· οἱ ἐπιβάται συνωμίλουν διότι ἦσαν γνωστοὶ πρὸς ἀλλήλους. "Ὅτε διέβησαν ἐκ Ταρσακῶνος κάποιος εἶπεν :

— Ἐδῶ συμβαίνουν αἱ δολοφοναίαι.

Καὶ ἤρχισαν ὅλοι νὰ ὀμιλῶσι περὶ τοῦ μυστηριώδους καὶ ἀνευρέτου φονέως, ὅστις πρὸ δύο ἐτῶν ἐν διαλειμμάτων συνείθιζε ν' ἀφαιρῆ τὴν ζωὴν ἐνὸς τῶν ταξειδιωτῶν. Καθεὶς ἐπλαττεν ὑποθέσεις· καθεὶς ἔλεγε τὴν γνώμην του· αἱ γυναικίαι ἔβλεπον φρικιώσαι τὸν ζῶπον τῆς νυκτὸς ὀπισθεν τῶν ὑελίνων θυρίδων, φοβούμεναι μὴ ἀναφανῆ αἴφνης κεφαλὴ ἀνδρὸς εἰς αὐτάς. "Ἐρχισαν νὰ διηγῶνται φοβεράς ἱστορίας περὶ δυσἀρέστων συναντήσεων, περὶ ταξειδίου ἐντὸς ταχείας ἀμαξοστοιχίας κατὰ μόνας μεθ' ἐνὸς παρὰφρονος, περὶ ὠρῶν παρελθουσῶν ἀπέναντι ὑπόπτου τινὸς ἀτόμου.

Καὶ ἕκαστος τῶν ἀνδρῶν διηγεῖτο ἐν ἀνέκδοτον περιποιῶν εἰς αὐτὸν τιμὴν καθεὶς εἶχε πτοήσει, καταβάλει καὶ δεσμεύσει κακοποιόν τινα ὑπὸ περιεργότηας περιστάσεις, μεθ' ἐτοιμότητος καὶ θάρρους ἀξιοθαυμάστου. Εἰς ἰατρός, ὅστις διήρχετο πάντοτε τὸν χειμῶνα ἐν Μεσημβρίᾳ ἠθέλησε νὰ διηγηθῆ καὶ αὐτὸς τὸ ἰδικόν του συμβάν.

— Ἐγὼ, εἶπε, δὲν ἔλαβά ποτε τὴν τύχην νὰ δοκιμάσω τὸ θάρρος μου εἰς παρομοίαν περιστασίαν. Ἐγνώρισα ὅμως μίαν γυναῖκα, μίαν πελάτιδά μου ἀποθανοῦσαν, εἰς τὴν ὁποίαν συνέβη περιστατικὸν παραδοξότατον, μυστηριωδέστατον καὶ συγκινητικώτατον ἐνταυτῷ.

Ἦτο Ῥωσίς· ὠνομάζετο κόμησσα Μαρία Βαράνωφ, εὐγενεστάτη κυρία καὶ ἑξαισίου καλλονῆς. Γνωρίζετε πόσον αἱ Ῥωσίδες εἶνε ὠραῖαι, ἢ τοῦλάχιστον πόσον μᾶς φαίνονται ὠραῖαι μετὰ τὴν λεπτὴν ῥινά των, μετὰ τὸ ἀβρόν των στόμα, μετὰ τὰ ὄμματα των τὰ ἐγγὺς ἀλλήλων, χρυμάτος ἀορίστου, κυανοφαίου, μετὰ τὴν ψυχρὰν καὶ τραχεῖαν ὄψωσόν χάριν των.

Ὁ ἰατρός πρὸ πολλῶν ἐτῶν τὴν ἔβλεπεν ἀπειλουμένην ὑπὸ στηθικῆς νόσου καὶ προσεπάθει νὰ τὴν πείσῃ ὅπως μεταβῆ εἰς τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν. Πλὴν ἐκεῖνη ἠρνεῖτο ἐπιμόνως ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ Πετροπόλεως.

Τέλος κατὰ τὸ παρελθὸν φθινόπωρον θεωρῶν αὐτὴν ἀπολωλυῖαν ὁ ἰατρός εἰδοποίησε τὸν σύζυγον, ὅστις διέταξε πάραυτα τὴν κόμησσαν ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Μαντών.

Εἰσῆλθε μόνη εἰς ἐν βαγόνιον τῆς ἀμαξοστοι-

χίας· οἱ θεράποντές της κατεῖχον ἕτερον διαμέρισμα. Ἐκάθητο μόνη παρὰ τὴν θυρίδα ὄψωσόν μελαγχολικὴ, παρατηροῦσα τὰς πεδιάδας δι' ὧν διήρχετο καὶ τὰ χωρία, αἰσθανομένη ἐαυτὴν ὅλως ἀπομεμονωμένην, ἐγκαταλειμμένην ἐν τῷ βίῳ, ἀνευ τέκνων, ἀνευ συγγενῶν σχεδόν, ἔχουσα σύζυγον οὐδ' ἔρωσ εἶχεν ἤδη νεκρωθῆ καὶ ὅστις τὴν ἐπεμπεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου τοιοῦτοτρόπως χωρὶς νὰ τὴν συνοδεύσῃ, ὅπως πέμπωσιν εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἀσθενῆ θεράποντα.

Κατὰ πάντα σταθμὸν ὁ ὑπηρετῆς της Ἰβάν ἤρχετο νὰ πληροφορηθῆ ἂν ἡ κυρία τοῦ ἐπεθύμει τι. Ἦτο γηραιὸς θεράπων τυφλὴν ἔχων ἀφοσίωσιν καὶ ἐτοιμὸς νὰ ἐκτελέσῃ πᾶσαν διαταγὴν ἧτις ἤθελε δοθῆ εἰς αὐτόν.

Ἡ νύξ ἐπῆλθε καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἔτρεχε τάχιστα. Δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῆ ἐξ ὑπερβολικῆς νευρικῆς ταραχῆς. Αἴφνης ἐπῆλθεν αὐτῇ ἡ ἰδέα νὰ μετρήσῃ τὰ χρήματα, ἄτινα ὁ σύζυγός της ἐνεχείρισεν αὐτῇ τὴν τελευταίαν στιγμὴν εἰς γαλλικὸν χρυσόν. Ἦνοιξε τὸν μικρὸν της σάκκον καὶ ἐξεκένωσεν ἐπὶ τῶν γονάτων της τὸ στίλβον μετάλλου.

Ἄλλ' αἴφνης ἠσθάνθη ριπὴν ψυχρὰν ἀνέμου εἰς τὸ πρόσωπον. Ἐκπεπληγμένη ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν. Ἡ θυρὶς εἶχεν ἀνοιχθῆ. Ἡ κόμησσα Μαρία πτοηθεῖσα ἔρριψε διὰ μίας ἐν περιώμιον ἐπὶ τοῦ χρήματος τοῦ διεσπαρμένου ἐπὶ τῶν γονάτων της καὶ ἀνέμεινεν. Παρῆλθον ὀλίγα δευτερόλεπτα, εἶτα ἐνεφανίσθη ἀνὴρ τις μετὰ τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ, τετραυματισμένος εἰς τὴν χεῖρα, ἀσθμαίνων, φέρων ἐνδυμασίαν συναναστροφῆς ἐσπερινῆς. Ἐκλείσει τὴν θύραν, ἐκάθησε, προσέβλεψε τὴν γείτονά του μετ' ὀφθαλμῶν ἀπαστραπτόντων, εἶτα περιέβαλε διὰ μανδουλίου τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς ἐξ ἧς ἔρρεε τὸ αἷμα.

Ἡ κυρία ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἐκ τοῦ φόβου. Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος βεβαίως τὴν εἶχεν ἴδει μετρῶσαν τὸ χρυσίον καὶ ἤρχετο διὰ νὰ τὴν φονεύσῃ καὶ τὴν ληστεύσῃ.

Ἐξηκολούθει νὰ τὴν βλέπῃ ἀτενῶς, ἀσθμαίνων, μετὰ τὸ πρόσωπον ἠλλοιωμένον, ἐτοιμὸς νὰ ἐφορμήσῃ κατ' αὐτῆς ἀναμφιβόλως.

Διὰ μίας εἶπε :

— Κυρία, μὴ φοβῆσθε.

Ἡ κυρία οὐδὲν ἀπήντησεν, μὴ δυναμένη ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα, αἰσθανομένη τὴν καρδίαν της πάλλουςαν σφοδρῶς καὶ τὰ ὠτά της βουβούντα. Ὁ ἄγνωστος ἐπανέλαθε :

— Κυρία, δὲν εἶμαι κακοῦργος.

Ἡ κόμησσα ἐτήρει σιγὴν· ἀλλ' ἔνεκα, ἀποτόμου κινήματος, ἐπειδὴ συνέστειλε τὰ γόνατά της, τὸ χρυσίον ἤρχισε νὰ χύνεται ἐπὶ τοῦ τάπητος, ὅπως ῥεεὶ τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς ὑδρορροῆς.

Ὁ ἄγνωστος παρετήρει τὸν χεῖμαρρον ἐκεῖνον τοῦ μετάλλου, καὶ ἔκυψε διὰ νὰ τὸν συναῆξῃ.

Ἡ κόμησσα ἔντρομος ἠγέρθη ρίπτουσα χαμαὶ πᾶσαν αὐτῆς τὴν περιουσίαν καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν διὰ νὰ ριφθῆ ἔξω. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐνοήσας τί ἤθελε νὰ πράξῃ, ὠρμησε, τὴν ἤρπασεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὴν ἐκάθησε διὰ τῆς βίας, κρατῶν δὲ αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν:

— Ἀκούσατέ με, κυρία, εἶπε, δὲν εἶμαι κακοῦργος, ἀπόδειξις δὲ εἶνε ὅτι θὰ συνάξω αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ θὰ σᾶς τὰ ἀποδώσω. Εἶμαι ὅμως χαμένος, τρέχω κίνδυνον βεβαίου θανάτου ἔαν δὲν μὲ βοηθήσετε νὰ διέλθω τὰ σύνορα. Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω πλείονα. Μετὰ μίαν ὥραν θὰ εἴμεθα εἰς τὸν τελευταῖον ρωσικὸν σταθμὸν μετὰ μίαν ὥραν καὶ εἴκοσι λεπτὰ θὰ διαβῶμεν τὰ σύνορα τοῦ Κράτους. Ἄν δὲν μὲ συνδράμετε, θὰ χαθῶ. Καὶ ἐν τούτοις, κυρία, οὐδ' ἐφρόνευσα οὐδ' ἐκλεψα, οὐδ' ἐπραξά τι ἀντικείμενον εἰς τὴν τιμὴν. Σᾶς τὸ ὀρκίζομαι. Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω περισσότερα.

Γονυπετήσας δὲ συνέλεξε τὰ πεσόντα χρυσᾶ νομίσματα, ἀναζητῶν ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τὰ ἐδώλια κυλισθέντα. Κατόπιν, ἀφοῦ ὁ μικρὸς δερμάτινος σάκκος ἐπληρώθη ἐκ νέου, ἐνεχείρισεν αὐτὸν εἰς τὴν συνταξειδιώτιδά του χωρὶς νὰ εἶπη λέξιν καὶ ἐπιστρέψας ἐκάθησεν εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν τοῦ βαγονίου.

Οὐδέτερος αὐτῶν ἐκινήθη πλέον. Ἡ μὲν ἔμενεν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος, εἰσέτι ἔντρομος ἀλλὰ καθησυχάζουσα βαθμηδόν· ὁ δὲ οὐδὲν ἐποίει νεῦμα ἢ κίνημα, ἔστατο εὐθυτενῆς, βλέπων ἀπλανῶς πρὸς τὰ ἐμπρός, ὠρότατος ὡς νὰ ἦτο νεκρός. Ἐκ διαλειμμάτων ἔρριπτε περίξ αὐτοῦ βλέμμα αἰφνίδιον, ὅπερ τάχιστα ἀπέστρεφεν. Ἦτο ἀνὴρ τριακοντούτης περίπου, εὐειδέστατος, ἔχων τὸ ἦθος τελείου εὐπατρίδου.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἔτρεχεν ἐν τῇ σκοτιᾷ, ἐξέφερε τὰ ὀξύτατα αὐτῆς προσκλητήρια ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός, ἐβράδυνε τὴν πορείαν τῆς πρὸς στιγμὴν καὶ εἶτα πάλιν ἀνέκτα πᾶσαν αὐτῆς τὴν ταχύτητα. Αἰφνης ὅμως ἡ κίνησις τῆς ἐγένετο βραδυτάτη, ἐσύριζε πολλάκις καὶ ἐσταμάτησεν.

Ὁ Ἰβάν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν διὰ νὰ λάβῃ τὰς διαταγὰς τῆς κυρίας του.

Ἡ κόμησσα Μαρία μὲ φωνὴν τρέμουσαν παρετήρησε διὰ τελευταίαν φοράν τὸν ἀλλόκοτον συνοδοιπόρον τῆς, εἶτα δὲ εἶπεν ἀποτόμως πρὸς τὸν θεράποντά της.

— Ἰβάν, νὰ ἐπιστρέψῃς πρὸς τὸν κόμητα· δὲν σ' ἔχω πλέον ἀνάγκην.

Ὁ θεράπων ἀμυχανῶν ἤνοιξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐψέλλισεν.

— Ἀλλά, κυρία...

Ἡ κόμησσα ἐπανάλαθεν:

— Ὅχι, νὰ μὴ ἔλθῃς μαζί μου μετέβαλα γνώμην. Ἐπιθυμῶ νὰ μείνῃς εἰς Ρωσίαν. Ἰδού,

λάβε χρήματα διὰ τὴν ἐπιστροφήν. Δόσε μου τὸν πῖλόν σου καὶ τὸν μανδύαν σου.

Ὁ γηραιὸς θεράπων ἐπτοημένος, ἀφείλε τὸν πῖλον καὶ παρέδωκεν αὐτὸν ὁμοῦ μετὰ τοῦ μανδύου, ὑπακούων χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, συνειθισμένος εἰς τὰς αἰφνιδίας ὀρέξεις καὶ τὰς ἀκατανόητους ἰδιοτροπίας τῶν κυρίων. Ἀπεμακρύνθη ἐνδακρυς.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνησε διευθυνομένη πρὸς τὰ σύνορα.

Τότε ἡ κόμησσα Μαρία εἶπε πρὸς τὸν συνοδοιπόρον τῆς:

— Αὐτὰ εἶνε διὰ σᾶς, κύριε, εἰσθε ὁ Ἰβάν, ὁ ὑπῆρέτης μου· ἓνα μόνον ὄρον ἐπιβάλλω, νὰ μὴ μοῦ ὁμιλήσετέ ποτε, νὰ μὴ εἴπετε λέξιν οὔτε κἂν ὅπως μ' εὐχαριστήσετε, οὔτε πρὸς κανένα ἄλλον σκοπὸν.

Ὁ ἄγνωστος προσέκλινε χωρὶς νὰ εἶπη λέξιν.

Μετ' ὀλίγον ἡ ἀμαξοστοιχία ἐσταμάτησεν αὐθις, ὑπάλληλοι δὲ ἐν στολῇ ἀνῆλθον καὶ ἐπεσκέφθησαν τὰ βαγόνια. Ἡ κόμησσα ἐνεχείρισεν αὐτοῖς τὰ ἐγγράφα της, δεικνύουσα δὲ τὸν καθήμενον εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν ἄνδρα, εἶπεν:

— Εἶνε ὁ ὑπῆρέτης μου Ἰβάν, τοῦ ὁποίου ἰδοὺ τὸ διαβατήριον.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνησεν ἐκ νέου.

Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἔμειναν μόνοι ἐγγὺς ἀλλήλων, ἄφωνοι ἀμφοτέροι.

Τὴν πρωίαν ὅτε ἡ ἀμαξοστοιχία ἐσταμάτησεν εἰς ἓνα γερμανικὸν σταθμὸν, ὁ ἄγνωστος κατῆλθε, σταθεὶς δὲ ὄρθιος παρὰ τὴν θύραν:

— Συγχαρῶσατέ με, κυρία, εἶπεν, ἂν παραβαίω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἀλλ' ἀφοῦ σᾶς ἐστέρησα τοῦ ὑπῆρέτου σας, εἶνε δίκαιον νὰ τὸν ἀναπληρώσω. Ἐπιθυμεῖτε τίποτε;

Ἡ κόμησσα ἀπήντησε ψυχρῶς:

— Πηγαίνετε νὰ ζητήσετε τὴν θαλαμηπόλον μου.

Ὁ ἄγνωστος μετέβη ὅπου διετάχθη. Ἀκούθως ἐγένετο ἄφαντος:

Ὅσάκις κατήρχετο εἰς τὸ ἐστιατόριον σταθμοῦ τινος ἡ κόμησσα τὸν ἐβλεπε μακρόθεν παρατηροῦντα αὐτήν.

Τοιοιτοτρόπως ἀφίκοντο εἰς Μαγτών.

Β'

Ὁ ἰατρὸς εἰσῆλθε πρὸς στιγμὴν· εἶτα ἐπανάλαθεν:

— Ἡμέραν τινὰ ἐνῶ ἐδεχόμην τοὺς πελάτας μου εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου, εἶδα εἰσελθόντα ὑψηλόσωμον νέον, ὅστις μοὶ εἶπεν:

— Ἰατρέ, ἔρχομαι διὰ νὰ σᾶς ἐρωτήσω περὶ τῆς κομῆσσης Μαρίας Βαράνωφ. Εἶμαι, καίτοι αὐτὴ δὲν μὲ γνωρίζει ποσῶς, φίλος τοῦ συζύγου τῆς.

Ἀπήντησα:

— Δὲν ὑπάρχει ἐλπίς δι' αὐτήν· δὲν θά ἐπι-
στρέψῃ εἰς Ρωσσίαν.

Ὁ ἄγνωστος ἤρχισε διὰ μίας νὰ θρηνῇ μετὰ
λυγμῶν, εἶτα ἐγεγρθεῖς ἐξῆλθε κλονούμενος ὡς
οἰνοβαρής.

Ἄνεφερα τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν εἰς τὴν
κόμησσαν ὅτι ξένος τις ἦλθε πρὸς ἐμὲ διὰ νὰ
πληροφορηθῇ περὶ τῆς υἱείας της. Ἐφάνη συγ-
κεκινημένη καὶ μοὶ διηγήθη τὴν ἱστορίαν, τὴν
ὁποίαν πρὸ ὀλίγου σὰς ἐπανελάθον, προσέθηκε δέ:

— Ὁ ἀνὴρ αὐτός, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω,
μὲ παρακολουθεῖ τώρα ὡς ἡ σκιά μου, τὸν
συναντῶ ὡσάκις ἐξέρχομαι, μὲ κυττάζει μὲ πα-
ράδοξον τρόπον, ἀλλ' οὐδέποτε μοὶ ὠμίλησεν.

Ἐκέσθη πρὸς στιγμὴν, ἀκολούθως εἶπε:

— Θέλετε νὰ ἰδῆτε; στοιχηματίζω ὅτι εἶνε
κάτω ἀπὸ τὰ παραθύρα μου.

Καὶ ἐγεγρθεῖσα ἐκ τῆς ἑδρας ἐν ἣ ἀνεπαύετο
παρεμέρισε τὰ παραπετάσματα καὶ μοὶ ἔδειξε
τῷ ὄντι τὸν ἄνδρα, ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν
μου, καθήμενον ἐπὶ τινος τῶν παρὰ τὸν δημό-
σιον περίπατον ἐδωλίων μὲ τὸ βλέμμα προση-
λωμένον ἐπὶ τῶν παραθύρων τοῦ ξενοδοχείου.
Μὰς ἀνεγνώρισεν, ἠγέρθη καὶ ἀπεμακρύνθη χω-
ρὶς νὰ στρέψῃ οὐδ' ἐφ' ἀπαξ τὴν κεφαλὴν.

Παρευρέθη ἕκτοτε μάρτυς εἰς σκηνὴν περιέρ-
γον καὶ θλιθεράν, εἰς τὸν ἄφωνον ἔρωτα τῶν δύο
ἐκείνων προσώπων, ἅτινα δὲν ἐγνώριζον ἀλλήλα.

Ἐκεῖνος τὴν ἠγάπα μὲ τὴν ἀφοσίωσιν ζώου
σωθέντος, εὐγνώμων ἕως θανάτου. Ἦρχετο καθ'
ἐκάστην καὶ μὲ ἠρώτα: Πῶς πηγαίνει; ἐννοῶν
ὅτι εἶχα μαντεῖσαι τὸ αἰσθητά του. Ἐθρήνει
δὲ πικρῶς ὡσάκις τὴν ἔβλεπεν ἐξερχομένην ἀσθε-
νεστέραν καὶ ὠχροτέραν καθ' ἐκάστην.

Ἡ κόμησσα μοὶ ἔλεγεν:

— Ἀπαξ μόνον ὠμίλησα πρὸς τὸν παράδο-
ξον αὐτὸν ἄνδρα καὶ ὅμως μοῦ φαίνεται ὅτι
τὸν γνωρίζω πρὸ εἴκοσι ἐτῶν.

Ὅσάκις δὲ συνηνητῶντο ἀνταπέδιδεν αὐτὴ τὸν
χαιρετισμὸν του μὲ μειδιάμα σοβαρὸν καὶ θελ-
κτικόν. Τὴν ἔβλεπον εὐτυχῆ, αὐτὴν τὴν ἐγκα-
ταλελειμμένην καὶ γινώσκουσαν τὴν κατάστασιν
τῆς υἱείας της, τὴν ἔβλεπον εὐτυχῆ, διότι ἠσθά-
νετο ὅτι ἠγαπάτο καθ' αὐτὸν τὸν τρόπον, μὲ
τὸν σεβασμὸν, μὲ τὴν σταθερότητα, μὲ τὴν
ποιητικὴν ἐκείνην ὑπερβολὴν, μὲ τὴν ἀφοσίω-
σιν τὴν ἐτοιμίην εἰς πᾶσαν θυσίαν. Καὶ ὅμως
πιστῆ εἰς τὴν ἐπίμονον ἐξασπίν της ἠρνεῖτο ἀδυ-
σωπῆτως νὰ τὸν δεχθῇ, νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά του,
νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτόν. Ἐλεγε δέ: «Ὁχι, ὄχι!·
αὐτὸ θά βλάβῃ τὴν παράδοξον αὐτὴν φιλίαν.
Πρέπει νὰ μένωμεν ξένοι πρὸς ἀλλήλους.»

Αὐτὸς ἀφ' ἐτέρου θά ἦτο βεβαίως εἰδός τι
Δὸν Κισσώτου, διότι οὐδὲν ἐπραξεν ὅπως πλη-
σιάσῃ πρὸς αὐτήν. Ἦθελε νὰ τηρήσῃ μέχρι
τέλους τὴν μωρὰν ὑπόσχεσιν, ἣν εἶχε δώσει ἐν-

τὸς τοῦ βαγονίου, νὰ μὴ ὁμιλήσῃ δηλαδὴ οὐδέ-
ποτε πρὸς αὐτήν.

Ἐνίοτε κατὰ τὰς μακρὰς τῆς ἀσθενείας της
ὥρας, ἠγείρετο ἐκ τῆς ἑδρας της καὶ πορευο-
μένη διήνοιγε τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου
διὰ νὰ ἴδῃ ἂν εὐρίσκετο ἐκεῖνος εἰς τὴν ὁδόν.
Ἄφου δὲ ἤθελε τὸν ἴδει ἀκίνητον ὡς πάντοτε
καθήμενον ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, ἐπέστρεψε πάλιν
ὅπως κατακλιθῇ μὲ τὸ μειδιάμα εἰς τὸ στόμα.

Ἀπέθανε μίαν προῖαν περὶ τὴν δεκάτην ὥραν.
Ἐνῶ ἐξηρχόμην ἐκ τοῦ ξενοδοχείου ἦλθεν ἐκεῖ-
νος πρὸς ὑπάντησίν μου μὲ τὸ πρόσωπον ἡλ-
λοιωμένον. Ἐγίνωσκεν ἤδη τὴν εἰδήσιν.

— Ἦθελα νὰ τὴν ἴδω ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἔμ-
προσθὲν σας! εἶπεν.

Ἐλαβα τὸν βραχιονά του καὶ ἐπέστρεψα εἰς
τὸ ξενοδοχεῖον.

Ὅτε εὐρέθη πρὸ τῆς κλίνης τῆς νεκρᾶς ἔλαβε
τὴν χεῖρά της, ἀπέθηκεν ἐπ' αὐτῆς ἀσπασμὸν
ἀτελεύτητον καὶ ἔπειτα ἐτράπη εἰς φυγὴν ὡς
παράφρων.

Ὁ ἰατρός εἰσέγησεν εἶτα ἐπανελάθεν:

— Αὐτὴ εἶνε ἀναντιρρήτως ἡ παραδοξωτέρα
ἱστορία ἐξ ὅσων γινώσκω περὶ ταξιδίων διὰ
τοῦ σιδηροδρόμου. Πρέπει τις ὅμως νὰ ὁμολο-
γήσῃ ὅτι ὅλοι ἐπάνω κάτω οἱ ἄνθρωποι εἶνε
τρελλοί! . . .

Μία γυνὴ ἐψιθύρισε:

— Αὐτοὶ οἱ δύο δὲν ἦσαν τόσον τρελλοὶ ὅσον
νομίζετε, ἦσαν . . . ἦσαν . . .

Ἄλλὰ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποπερατώσῃ τὴν φρά-
σιν ἐκ τῶν δακρύων της. Ἐπειδὴ δὲ ἠλλαξαν
θέμα συνομιλίας ὅπως τὴν καθησυχάσουν, δὲν
ἐγνώσθη τί ἤθελε νὰ εἴπῃ.

(Guy de Maupassant)

X.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ εὐτυχία ὁμοιάζει τὰ ὥρολόγια· καλλίτερον λει-
τουργοῦσι τὰ ἔχοντα ἀπλοῦν μηχανισμόν.

*

Ἡ συκοφαντία ὁμοιάζει ἐνοχλητικὴν σφήκα. Δὲν
πρέπει νὰ κινήσῃ τις καθ' αὐτῆς τὴν χεῖρα ἂν δὲν
εἶνε βέβαιος ὅτι θά τὴν φονεύσῃ, ἄλλως ἐπανερχε-
ται καὶ μετὰ μείζονος μανίας ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ
ἀμυνομένου.

*

Ἄνθρωπος χωρὶς χαρακτῆρα δὲν εἶνε ἄνθρωπος
— εἶνε πρᾶγμα.

*

Ἴσως πρέπει νὰ αισθανθῇ τις τὸν ἔρωτα διὰ νὰ
γνωρίσῃ καλὰ τὴν φιλίαν.

*

Ὅταν κάμνω καμμίαν ἀγαθὴν πρᾶξιν καὶ ὁ κόσμος
τὴν μανθάνει, νομίζω ὅτι τιμωροῦμαι ὅχι ὅτι ἀντα-
μειδομαί.